

פירוזה של ירושלים כיצד?

בקבוצת משמרות פיקוח בדרכים המוליכות מן השפלה היהודית אל ירושלים היהודית.

ומשום כך אין לבנו ל"שלוש" שאין עמו לא כבוד ולא תועלת ואף לא תמורה ותגמול לדם היהודי הרב, שנשפך בירושלים ובסביבותיה. ומשום כך עלינו לדחות את ההצעה החדשה בדבר פירוזה של ירושלים, כשם שנדחתה בשעתה ה"צעתנו" אנו להכריז על פירוזה של ירושלים ולמנוע ממנה הרס וחורבן ואבדן נפשות יקרות ורבות. כי עוד לפני שהתחילו ה"קרבות" בירושלים הודענו על הסכמתנו להסוך את ירושלים לעיר פרוזה, שבה לא יתנהלו קרבות. הצעתנו-הסכמתנו לא נתקבלה, כי או היו היהודים הנתקפים, כי או היה גדול האיום על ירושלים היהודית, כששותפו השריון והצבא הבריטי באופן רשמי וגלוי לכחות האססוף הערבי ול"צבאות הפולשים הערבים.

כיום עם חידוש הדיונים על עתידה של ירושלים ועם חידוש הנסיגות של העולם הנוצרי-מושלמי לחבל בכוונותינו "הטב" עיות בירושלים, אנו מצווים ליתר זהירות ושיקול מדיני, אגב הערכה נכונה של כור חנו הצבאי בירושלים ובחזיתות אחרות. הוטלה עלינו מערכה קשה ויצאנו ממנה בנצחון. או שנקבל את המגיע לנו חלק נצחונותינו, או שעלינו לתבוע את זכרוננו לבסס את הנצחונות הללו ביסוס של קבע. כיום אנו יכולים להסכים רק לפירור זה של העיר העתיקה, אולם רק בתנאי שיוצאו ממנה כל המרצחים וה"צלפים", מן הצבאות הסדירים והבלתי סדירים, ב"שעתו" ה"ציע מדינאי עולמי חשוב להכריז על העיר העתיקה בירושלים כבינלאומית, עם שלטון בינלאומי-דתי, שיורכב מכהני הדתות בלבד, והצעתו נפלה. העולם הא"מין יותר מדי בתעמולת הכוזב של הבריטים, והשלה את עצמו, שתהיה אפשרות לצבאות ערב לנחול נצחון קל בכל הארץ ועל ידי כך לחסל את רעיון מדינת ישראל והציונות המדינית. משום כך לא שעו לשום הצעה מעשית, שנועדה באמת לה"ציל את ירושלים מהרס וחורבן, ומשום כך לא מיחו ולא עשו מאומה כשמקומות הקודש היהודים הועלו באש, נהרסו וטומאו או בידי פראי המדבר ומסייעיהם הגלויים והסמויים. אולם כיום, כשרובת של ירוש"לים החדשה שוחררה והיא נמצאת בידי צבאות ישראל — הם רוצים לכוף עלינו פירור, שפירושו — דיכוי בינלאומי במ"קום הדיכוי הבריטי הקודם; שפירושו הג"בלה שרירותית של זכויות היהודים ביר"שלים.

משום כך יכולה לבוא בחשבון רק הצעה בדבר פירוזה של העיר העתיקה ומסירת השלטון בה לכהני הדתות, על בסיס של שוויון, תוך החזרת כל הזכויות של הישוב היהודי בעיר העתיקה, עם הזכות להקים את הריסות הרובע היהודי. רק הצעה מעין זו יכולה לבוא בחשבון של דיון.

פי"ב תמוז, ירושלים.

לאחר שהלגיון הערבי החריב את הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים ואחרוני התושבים היהודים פונו משם או שהובלו בשבי לרבת-עמון — הציעו הערבים להכ"רין על פירוזה של העיר העתיקה, והצעתם זו זכתה לתמיכה בעולם הנוצרי, שהראה חרדה גדולה למקומות הקדושים שלו. הערבים הודיעו בשעתם, שאינם מוכנים לדון אף על תכנית לפירוזה של ירושלים החדשה, כיוון שאותה שעה עוד קיוו, ש"יעלה בידם לכבוש את כל ירושלים ולהס"כה לבירתו של עבדאללה.

אולם אך התחילה הקערה ליתפך על פיה — והערבים שכור-הנצחון הגדול שלהם בעיר העתיקה התחילו לטעום את טעמה של התקפת הגנר היהודית, ושמעו מקרוב מאד את רעם ההתפרצות של סגני התותחים והמרגמות העבריות, משי התחילו לראות את קיצם — שמו שוב בסיו של הרוזן ברנאדוט: את ההצעה בדבר פירוזה של ירושלים, והוסיפו "ויתור" גדול — פירוז כל העיר ירושלים. לכאורה היו צריכים היהודים להיות הראשונים להסכמה לפירוז עיר הקודש, למנוע מל"חמה בשערי עיר הנצח, אולם, לאחר עיון קל במצב, גיוכח מיד לדעת, מה מטרתה של ההצעה לפירוזה של ירושלים.

ראשית — יוצאו מירושלים כל הכוחות הלוחמים, היינו כל הכוחות הלוחמים ה"יהודים, שכן הכחות הלוחמים של הערבים כבר נספו או ברחו ברובם, ואלה שעוד נשארו — לא יוכלו "בשום פנים לעמוד בפני התמודדות כחות חדשה, ב"סיבוב השלישי", אם אמנם תתחדש המערכה. המכות הקשות שהוכו הכחות הערבים באזור ירושלים בעשרת הימים שבין ה"סוגה א' לשניה פקחו במקצת את עיניהם של עבדאללה ויועציו, שכנראה הסכימו, לוותר לפי שעה על השאיפה לכבוש בקרב את ירושלים ורוצים לזכות בעיר במאבק דיפלומטי, ולשם כך הם מופיעים כצדו"קים גמורים המוכנים לפירוז ירושלים, כולה. פירוז כזה יתן לערבים אפשרות להעביר את חילותיהם המעטים מחזית ירושלים לתגבורת בחזיתות קשות אחרות, שבהן נחלו הערבים מסלות גדולות מן המסלות שנחלו בירושלים, כגון בחזית לאטרון והמשולש הערבי "המסוכן", שכה הרבו עותונאים בריטיים להאדיר את עצמת הכחות הערבים שבהם.

שנית — על ידי פירוז ירושלים יוכלו צבאות עבדאללה לצאת מן המערכה בלי שיוזקו על חשבונם כשלון צבאי חמור. כשלון שרק ההסוגה ב"הצילה אותם ממנו. הם גם יוכלו להופיע כחובעים זכויות ב"שלטון העתידי של ירושלים, בין שהעיר תהיה פרוזה ובין שתמסר לשלטון בינ"לאומי, דבר שהיה נבצר מהם אילמלא ה"הסוגה, שלמעשה אינה אלא הפסקה בין קרב לקרב, הפסקה הנותנת להם אפשרות להחליף כוח ולגייס תגבורת בדרכים "חוקיות", שכן אין כל פיקוח על התנועה כבכבישים מן המשולש הערבי ומיריחו ועבר חירדן, כי מספחי אר"ם עסוקים רק